

DE HOEKSE EN KABELJAUWSE TWISTEN

Blijspel in drie bedrijven

door

D. J. EGGENGOOR

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HOEKSE EN KABELJAUWSE TWISTEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **D.J. EGGENGOOR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

TREES HOEK - eigenares van het café "In de luie hoek" 50 jaar.

PIETER - haar zoon 25 jaar.

OPA - haar schoonvader.

EVERTJE KABELJAUW - boerin 50 jaar.

GOVERT - haar man 50 jaar.

STIENTJE - hun dochter 20 jaar.

MEVROUW ADELINE VAN IEPENDAAL - 45-50 jaar.

WOLFGANG AMADEUS (W. A.) - haar zoon 25 jaar.

BOUKJE - dienstmeisje in het café 20-25 jaar.

INTERIEUR:

Eenvoudig café.

Rechts of achter een buffet.

Midden een tafel met 4 stoelen.

Verder nog een kleine tafel met 2 stoelen.

Wat caféreclame aan de wand.

EERSTE BEDRIJF

TREES: *(tot binnenkomende Boukje)* Boukje, zijn de logeerkamers boven helemaal in orde?

BOUKJE: Ja. Ze kunnen er zo intrekken.

TREES: Mooi. Ik hoop dat mevrouw van Iependaal en haar zoon tevreden zullen zijn. Ze hebben het volgens mij nogal hoog in de bol.

BOUKJE: Ach wat, ze krijgen hier volop frisse lucht. Waar vind je dat nog tegenwoordig?

TREES: Dat is óók wel weer zo. Koffie?

BOUKJE: Graag.

TREES: Alsjeblieft. Hè, blij dat ik even zit. Als ik 's morgens geen koffie krijg ben ik maar een half mens.

BOUKJE: Maar lang kunnen we niet blijven zitten, want de van Iependaals kunnen er ieder ogenblik zijn. Bovendien is het vandaag marktdag en dan kunnen we nog wel wat aanloop verwachten.

TREES: Ik zag net de Kabeljauwen ook al naar de markt gaan in de kleeuwagen.

BOUKJE: Wat is er toch eigenlijk tussen die familie Kabeljauw en jouw schoonfamilie, vrouw Hoek? Ik werk hier nu al 2 maanden maar de juiste toedracht is mij nog nooit verteld.

TREES: Omdat jij uit een andere streek komt. De mensen uit het dorp weten er alles van. Daar spreken ze ook over de Hoekse en Kabeljauwse twisten.

BOUKJE: De Hoekse en de Kabeljauwse twisten?

TREES: Mijn schoonfamilie heet Hoek en de andere familie heet Kabeljauw. Vandaar die naam.

BOUKJE: Maar waarover gaat die ruzie dan?

TREES: Die ruzie is geen kwestie van de laatste tijd. Generaties Hoeken en Kabeljauwen hebben elkaar al bevochten. Aan het einde van de vorige eeuw had een zekere Albertus Hoek op de scheiding van zijn land met dat van Eppie Kabeljauw een oude varkensschuur staan. Het ding zakte van ellende zowat in elkaar. Nou wou die Eppie Kabeljauw dat Albertus Hoek die schuur af zou breken want die varkens stonken als de ziekte. Maar Albertus Hoek weigerde. En hoe Eppie Kabeljauw ook praatte, de schuur bleef staan. Dat begon Eppie danig te vervelen en toen heeft hij op een donkere maanloze nacht de klink van de deur van die varkensschuur getrokken.

BOUKJE: En wat gebeurde er toen?

TREES: Wel, alle varkens er vandoor natuurlijk. De rest laat zich gemakkelijk raden. En sindsdien is het van kwaad tot erger geworden.

BOUKJE: Waarom dat?

TREES: Mijn schoonfamilie is nogal modern. En de Kabeljauwen zijn ouderwets. Jurken uit het jaar nul. Zij koken nog op het turffornuis. Govert, de boer, is wel anders. Die wil wel met zijn tijd mee. En hun dochter Stientje is een hele lieve meid. Maar ze zitten allebei onder de plak van Evertje. Die heeft daar de broek aan. En een mond, zo scherp als een scheermes. Die kun je beter niet in het vaarwater komen.

BOUKJE: O, gezellig is dat.

OPA: (*op in trainingspak*) Zo, ik ben klaar om naar de training te gaan. Nog even een paar kniebuigingen.

BOUKJE: Naar de training? Oh, u bedoelt natuurlijk de bejaardengymnastiek.

OPA: Bejaardengymnastiek? Ben jij gek? Ik ga naar de voetbaltraining.

BOUKJE: Maar bent u daar met alle respect niet een beetje te oud voor?

TREES: Dat is ook iets wat je hier nog leren moet Boukje. Die voetbalclub is vaders hobby.

OPA: En het is geen gewone voetbalclub met allemaal van die jonge kerels. Onze voetbalclub telt alleen maar spelers die de 65 al gepasseerd zijn.

TREES: De voetbalclub hier kent het erfopvolgingsrecht.

BOUKJE: Erfopvolging?

OPA: Ja. De hoofdregel van de club luidt: Een speler wordt eerst dan vervangen als hij niet langer in staat is zich voort te bewegen. Bovendien is elke in het dorp wonende familie gerechtigd een lid van de voetbalclub te leveren. Het moet dan wel het oudste lid van de familie zijn.

TREES: Vandaar dat er alleen maar ouwe doerakken in de voetbalclub meespelen.

OPA: Onze keeper is 83 en de linksback is 91.

TREES: Lopen kunnen ze nog, maar je kunt beter niet vragen hoe. Een flinke windstoot en ze breken bij de knieën af.

BOUKJE: Maar dan kunnen jullie toch nooit meedoen in een competitie?

OPA: O nee? We hebben in het 190 jarig bestaan van de voetbalclub nog nooit een thuiswedstrijd verloren.

BOUKJE: Ik sta versteld.

OPA: Drie maand geleden nog hebben we tegen Ajax gevoetbald. Cruyff en Keizer deden ook mee. Helemaal geen kwade jongens hoor, maar ze missen toch ónze ervaring. We hadden wel een beetje geluk dat onze spil, Bertus Schotkikker, 72 jaar oud, weer mee deed. Hij was een tijdje uit de running geweest. Met bronchitis een paar weken in bed gelegen. Maar hij deed toch weer mee. En wij wonnen van Ajax met 23-3. Het is niet in de krant gezet, want Ajax schaamde zich de ogen uit de kop.

BOUKJE: Hoe bestaat het.

TREES: Dat zul je goed begrijpen als je dat voetbalveld ziet. Het gras is al die jaren nog nooit gemaaid. Het stikt er van de brandnetels en de braamstruiken. De stropers zetten er hun strikken. En vlak voor het doel zit een brede strook drijfzand. Piet Keizer is er bijna in verdronken.

OPA: Alleen wij kennen er de weg. Vandaar dat we altijd winnen.

BOUKJE: Maar krijgen jullie dan nooit eens controle van de K.N.V.B.?

TREES: Ongeveer 50 jaar geleden hebben ze de laatste controle gehad. Toen is hier volgens de verhalen van de ouderen zo'n KNVB man geweest. Maar hij is helaas spoorloos verdwenen. Hij is nooit weer in Den Haag teruggekeerd. De heren daar dachten dat de kannibalen hem hadden opgegeten.

OPA: En geen van de heren voelde zich zo levensmoe om het nog eens te proberen. Maar nou moet ik weg. De club roept.

TREES: Wil je eerst geen koffie?

OPA: Voor een sportsman geen koffie. *(af)*

TREES: Dan zal ik maar eens voor het eten gaan zorgen. Ik neem de koffieboel gelijk maar mee. *(af)* Boukje *(stoft af zet radio aan)*

ADELINE: *(op met zoon zij draagt koffers):* Hè, hè, ik ben blij dat ik die afschuwelijk zware koffers even neer kan zetten. Vreselijk, dat lopen met die koffers.

W. A. : Maar waarom mocht ik dan geen koffer dragen, mama?

ADELINE: Maar lieve jongen, jij kunt toch geen koffers dragen. Daar ben jij veel te fijn voor gebouwd, kindje. We mogen een kunstenaar geen kruierswerk laten verrichten.

BOUKJE: Als ik even tussenbeide mag komen. U bent zeker mevrouw Adeline van Iependaal?

ADELINE: Inderdaad meisje. Zijn de kamers in gereedheid gebracht?

BOUKJE: Jazeker. Ik zal de koffers even naar bovenbrengen.

ADELINE: Graag meisje. Maar zet dan eerst even die radio af. Mijn zoon is violist en die verschrikkelijke muziek zou zijn gevoel voor

noten alleen maar verstoren. Hij is uiterst gevoelig op dat gebied, hè Wolfgang Amadeus.

W. A. : Ja mama.

BOUKJE: Maar dat zijn Gert en Hermien.

ADELINE: Meisje, zelfs in het Hilton hotel werden al mijn wensen vervuld. Ik hoop dat we daar in dit eenvoudige hotelletje ook op kunnen rekenen.

BOUKJE: Als het dan moet. (*zet radio af*) Dag Gert en Hermien.

ADELINE: Mooi. (*Boukje pakt de koffers*) Wees alsjeblieft voorzichtig met die vioolkoffer. Dat is een echte Stradivarius. (*Boukje af*)

ADELINE: Nou liefje, ga vlug zitten. De reis is veel te vermoeiend geweest. Je hebt je ook veel te veel ingespannen met al die concerten de laatste tijd. En mamsje moet zuinig op je zijn. Maar we zullen hier erg genieten van de landelijkheid en de zuivere lucht. Erg verstandig van dokter Leverkater om ons dit onbedorven dorpje voor te schrijven. Enig.

W. A. : Ik geloof dat het mij hier ook wel zal bevallen mama.

ADELINE: Ik hoop het liefje. Maar je mag hier niet studeren kind. Dat heeft de dokter uitdrukkelijk verboden. Wat wil je graag drinken? Thee of limonade?

W. A. : Limonade als het mag mama.

ADELINE: Natuurlijk kind. Natuurlijk.

TREES: (*op*) Goedemorgen. U bent mevrouw van Iependaal en dat is uw zoon?

ADELINE: Inderdaad. Mijn zoon, Wolfgang Amadeus van Iependaal, de beroemde violist. Ga eens staan Wolfgang Amadeus en geef mevrouw eens een hand.

W. A. : Hoe maakt u het mevrouw?

TREES: Juffrouw Trees hoor. Dat ge mevrouw, daar doen we hier niet aan.

W. A. : Heel graag juffrouw Trees.

ADELINE: Wolfgang Amadeus! Mevrouw behoort niet tot onze kringen.

W. A. : Ja mama, ik bedoel nee mama.

ADELINE: En nu zouden we graag iets willen gebruiken. Thee voor mij en voor honnepon limonade.

TREES: (*bij buffet schenkt in*) Ik hoop dat u het hiernaar uw zin zult hebben. U kunt hier heerlijk wandelen.

W. A. : Ja, dat zou leuk zijn.

ADELINE: Maar kindje, de dokter heeft nog zo gezegd dat je rustig aan moet doen. Je bent oververmoeid.

W. A. : Maar mama, ik kan toch moeilijk de hele dag inbed gaan

liggen.

ADELINE: Mamsje en oom dokter weten echt wel wat goed voor je is kindje.

TREES: Alstublieft, thee voor mevrouw en limonade voorhonnepon.

SAMEN: Dank u.

TREES: Wat scheelt uw zoon?

ADELINE: O, hij heeft de laatste tijd zoveel concerten gehad, dat het hem wat teveel is geworden. De dokter heeft hem volstreekte rust in de natuur voorgeschreven.

TREES: Uw zoon is muzikant als ik het goed heb begrepen?

ADELINE: Muzikant!? Maar mijn lieve mevrouwtje. Mijn zoon is violist. Een heel beroemd violist. Als kind was hij al een wonderkind. Uitermate begaafd. Jaja, dat is een kostbaar bezit.

TREES: Zegt u dat wel.

W. A. : Uw limonade was erg lekker juffrouw eh... mevrouw Trees.

TREES: Dank je.

ADELINE: En nu willen we graag naar onze kamers.

TREES: Ik zal u even de weg wijzen. (*allen af - PIETER en STIENTJE op*)

PIETER: Niemand te zien. Kom vlug. (*omarming*)

STIENTJE: (*ouderwets gekleed*) O, als ons moeder me zag.

PIETER: Wat kan mij je moeder schelen. Ik wil met jou trouwen en niet met je moeder.

STIENTJE: Mijn moeder zal nooit haar toestemming geven.

PIETER: Het oude liedje. De hoekse en de kabeljauwse twisten. Het wordt tijd dat daar nu eens een eind aankomt.

STIENTJE: O, ik durf het ons moeder nooit te vertellen.

PIETER: Nou, dan vertel ik het je moeder.

STIENTJE: Ons vader heeft niks in te brengen. Ons moeder beslist alles.

PIETER: Alles?

STIENTJE: Ja. Of we een koe zullen verkopen of dat we veel of weinig aardappels zullen poten. Ons moeder zegt ja of nee en ons vader zegt op alles amen.

PIETER: Een mooi stel is dat bij jullie. Maar als jij niet durft zal ik wel eens met je moeder gaan praten.

STIENTJE: O, alsjeblieft Pieter. Wees voorzichtig. Ze is niet gemakkelijk.

PIETER: Och wat. Jullie zijn te bang voor haar. Ze moet eens een keer stevig aangepakt worden. Als jullie dat niet durven zal ik het wel doen.

STIENTJE: Wees alsjeblieft voorzichtig. (*omarming*)

BOUKJE: *(op)* Heremetijd. De liefde overwint alles.

SAMEN *(laten elkaar los):* Boukje!?

BOUKJE: Is dit de vredessluiting van de Hoekse en de Kabeljauwse twisten?

PIETER: Zeg er alsjeblieft nog niks van. We willen het nog geheim houden.

BOUKJE: Nee hoor. Mijn lippen zijn verzegeld. Maar eens zullen jullie er toch mee voor de dag moeten komen. En ik kan me voorstellen dat er wel enige strubbelingen plaats zullen vinden.

PIETER: Stientjes moeder zal wel het struikelblok zijn. Die geeft nooit haar toestemming.

STIENJE: Ons vader kan het niet schelen, maar ons moeder... nooit.

BOUKJE: Goeie genade, daar komt je moeder aan Stientje.

STIENTJE: Ze is me vast gevolgd. Wat moet ik doen?

PIETER: Verdwijnen en vlug. Kom mee. *(af)*

BOUKJE: Ik zal die vlammenwerper wel aan de praathouden. *(zingt en stoft af)*

EVERTJE: *(ouderwets gekleed op)* Waar zit ze?

BOUKJE: Goedemorgen dame. Gaat u zitten. Wat mag het zijn?

EVERTJE: Waar zit dat serpent?

BOUKJE: We hebben cassis, sinas en cola. Of prefereert mevrouw misschien iets sterkers?

EVERTJE: Mijn dochter... mijn dochter wil ik hebben.

BOUKJE: De dokter? Voelt mevrouw zich niet goed? Zeker de overgangsjaren.

EVERTJE: Lig niet te zaniken. Ik heb mijn dochter hier zojuist naar binnen zien gaan, samen met die langharige Batavier van een zoon van Vrouw Hoek.

BOUKJE: O, maar er gaan hier tientallen mensen naar binnen. Per slot van rekening is dit het café "In de luie Hoek".

EVERTJE: Mijn dochter in dit café, die poel van zonde en verderf? O, ik mag er niet aan denken. Wij Kabeljauwen, altijd door en door fatsoenlijk. Aan gekke dingen hebben wij nooit mee gedaan. En nu zit ze hierin dit café, tussen al dat schorremorrie van Hoek. Verschrikkelijk. Maar ik zal haar vinden, al moet de onderste steen boven komen. *(wil naar de keuken)*

BOUKJE: Ho, ho, tot hier en niet verder. Dat zijn de privévertrekken van de familie.

EVERTJE: Dat kan me niet schelen, maar vinden zal ik haar. *(Boukje probeert haar tegen te houden)*

PIETER: *(op):* Nee maar. kijk nou eens, vrouw Kabeljauw!

EVERTJE: Waar zit mijn dochter, langharige lummel?

PIETER: Als je dochter zit, dan zit ze op haar achterwerk.

EVERTJE: Ja toe maar, maak maar gekheid. Ik krijg je nog wel. Als ik nog één keer zie dat jij achter mijn dochter aanzit, dan bega ik nog een ongeluk aan je.

PIETER: Ik ben voor 10 van die schreeuwlelijkerds als jij nog niet bang.

EVERTJE: Nog schelden ook. Maar wat kun je ook anders verwachten van jouw soort, als je thuis meer voeding dan opvoeding gekregen hebt.

PIETER: Ik zou maar niet zo'n grote mond opzetten als ik jou was. Per slot van rekening word je mijn schoonmoeder.

EVERTJE: Ik jouw schoonmoeder?

PIETER: Ja, want ik ga met je dochter trouwen.

EVERTJE: Jij met mijn dochter trouwen? Dat zal niet gebeuren zolang ik leef.

PIETER: Je zult nog grote ogen opzetten vrouw Kabeljauw. Stientje en ik gaan met elkaar trouwen. En of jij dat nu goed vindt of niet, dat laat ons volkomen onverschillig.

EVERTJE: Nooit van mijn leven, zeg ik je. Nooit of te nimmer. Dan heb ik nog liever dat ze ongetrouwd blijft. Mijn dochter zal deze drempel niet overkomen. Knoop dat goed in je ongewassen oren, stuk ongeluk.

PIETER: Nu zie je wat een liefhebbende zachtaardige schoonmoeder ik krijg, Boukje.

BOUKJE: Ja, een schat van een mens. Maar een beetje stil en verlegen hè. Ze zegt niet veel.

PIETER: Echt wat je noemt een stil water.

EVERTJE: Toe maar, steek er de gek maar mee! Kijk jij liever eens in de spiegel, opgeschilderde troela. Zorg er maar voor dat je een fatsoenlijke rok om het gat krijgt in plaats van die twee aan elkaar genaaide zakdoekjes.

BOUKJE: Beter dan die jurk van jou uit de middeleeuwen.

EVERTJE: Ik maak geen woord meer aan jullie vuil. Jullie zijn me gewoon te min, veel te min. *(af)*

BOUKJE: Allemachtig wat een vogelverschrikker.

PIETER: Ik beklaag Govert. Je zult er maar mee getrouwd zijn.

TREES: *(op)*: Wat was dat hier voor een lawaai?

PIETER: We hadden bezoek.

BOUKJE: Hoog bezoek.

TREES: Hoog bezoek?

BOUKJE: Vrouw Kabeljauw.

TREES: Evertje? ! !

PIETER: In hoogsteigen persoon.

TREES: Daar moet ik toch eerst even bij gaan zitten. Wat moest die hier in vredesnaam?

PIETER: Mij waarschuwen.

TREES: Wees alsjeblieft een beetje duidelijk. Waarvoor in hemelsnaam waarschuwen?

PIETER: Nou, de zaak zit zo... ik hou van Stientje Kabeljauw, en ik wil met haar trouwen. Nou weet jij het ook.

TREES: Jij... jij houdt van Stientje Kabeljauw?

PIETER: Ja, ... vindt u het goed?

TREES: Of ik het goed vindt? Maar natuurlijk jongen. Als jullie van elkaar houden kan ik er niets op tegenhebben. Het is een lief en aardig meisje. Maar haarmoeder?

BOUKJE: Die moesten ze kopje onder duwen.

TREES: Boukje toch!

BOUKJE: Het is toch zeker zo. Bah, wat een naar mens is dat.

TREES: Vrouw Kabeljauw is niet gemakkelijk. Je weet het, de Hoekse en de Kabeljauwse twisten. Dat valt niet zo één, twee drie uit te vlakken. En opa ... wat zal die er wel niet van zeggen?

PIETER: Opa kan het niet schelen. Die heeft alleen belangstelling voor zijn voetbalclub. De Hoekse en de Kabeljauwse twisten beginnen hem allang de keel uitte hangen.

BOUKJE: Het wordt onderhand eens tijd dat er vrede wordt gesloten.

TREES: Ik zal er wel eens met opa over praten: maar nu moet er eerst gewerkt worden. De van Iependaals moeten straks eten.

PIETER: De van Iependaals?

TREES: Onze gasten. Net aangekomen.

BOUKJE: Een fraai stel. Ze konden zo uit een film van Laurel en Hardy zijn weggelopen.

PIETER: Is het zo erg?

TREES: Die moeder behandelt haar zoon alsof hij een kind van 5 is.

BOUKJE: Die jongen is al 25, anders zou je denken dat zij hem nog elke dag aan de borst heeft.

PIETER: Jij bent me d'r eentje. (*samen af*)

TREES: Die Bouk is niet op haar mondje gevallen.

GOVERT: (*op*) Goedemiddag Trees.

TREES: Govert, goeie genade, je laat me schrikken man!

GOVERT: Ik ben hier ja ook nog nooit van mijn leven geweest ja.

TREES: Je bent geen ongenode gast, Govert. Ga zitten. Wat wil je drinken?

GOVERT: Drinken ja? Ja ikke... ik heb geen geld bij me ja.

TREES: De portemonnee vergeten?

GOVERT: Ja nou nee... Evertje houdt me nogal krap. Elke week een half pakje shag ja, en verder niets ja.

TREES: Dan trakteer ik je. Wil je een borrel of misschien een biertje?

GOVERT: Een borrel zit in zo'n groot glas, maar een biertje zit in zo'n groot glas. Dan neem ik een biertje.

TREES: Alsjeblieft.

GOVERT: Op je gezondheid Trees. Ik mag toch wel Trees zeggen?

TREES: Maar natuurlijk. Dat ie je smaken mag.

GOVERT: Ik lust er wel soep van.

TREES: Wat is eigenlijk de reden van je komst?

GOVERT: Stientje. Maar Evertje mag niet weten dat ik hier ben.

TREES: Stientje?

GOVERT: (*knikt*) Ze kwam bij me en ze vertelde me dat ze van Pieter houdt en dat ze trouwen willen.

TREES: Ik wist het. Pieter heeft het me verteld. Weet Evertje het ook al?

GOVERT: Evertje? Nee die hebben we het nog niet verteld. Zij is nogal opvliegend.

TREES: Dat is wel wat zacht uitgedrukt. Maar Evertje weet er ook van. Zij is hier vanmorgen geweest en ze heeft ons de stuipen op het lijf gejaagd.

GOVERT: Nou heb je de poppen aan het dansen ja.

TREES: Probeer eens rustig met Evertje te praten. Misschien valt het allemaal nog wel mee.

GOVERT: Vallen doet het wel, maar niet mee. Met die is geen land te bezeilen als ze haar zin niet krijgt ja.

TREES: Probeer het toch maar eens. Hier is nog een biertje. Ik moet nog even naar de keuken, anders brandt de boel nog aan. (*af*)

GOVERT: Jonge jonge, 2 biertjes op één dag. Dat is me sinds mijn huwelijk nog niet overkomen.

ADELINE: (*op*) Nee maar, kijk eens aan. Een van die pittoreske boertjes. Oh, éinig. Daag eenvoudige man.

GOVERT: Dag dame.

ADELINE: Wat draagt u een leuke jas. En die broek. Wat een dol gezicht. Bent u boer, eenvoudige man?

GOVERT: Ja dame.

ADELINE: Oh éinig. Terug naar de natuur. Naar de paardenbloemen en de koeienmest. Dolletjes.

GOVERT: Mevrouw heeft de smaak al te pakken, merk ik wel.

ADELINE: Oh, zou u me de omgeving eens willen laten zien. Ik ben gewoon gek op de natuur. Als kind was ik bij de padvindsters. Eerst was ik welpje en later akela. Als jong meisje was ik erg aantrekkelijk

en elke keer als ik in het jongenskamp moest zijn zongen ze allemaal: Elke dag een goeie daad jongens, we grijpen de akela. O, het was een enige tijd. Die natuur, heerlijk! Ik ben dol op de miertjes en de piertjes.

GOVERT: Ik wil u de omgeving wel laten zien, maar ik ben boer en

ADELINE: Over het geld hoeft u zich geen zorgen te maken. Ik ben in goede doen en ik zal u er royaal voor betalen. Wie het breed heeft kan het ook breed laten hangen.

GOVERT: Dat mevrouw het breed heeft is duidelijk te zien en dat ze het breed laat hangen ook.

ADELINE: Schalkje, schalkje. Ik merk wel dat we het uitstekend met elkaar zullen kunnen vinden. O, ik verheug me zo op ons tochtje. Nu ga ik even naar bovenom naar mijn zoon te kijken en mijn wandelstokje te halen. Ik ben zo terug. *(af)*

GOVERT: Jonge jonge, het kan vandaag niet op. Eerste en dochter die zich verlossen wil en dan een dame die met mij op sjouw wil. Govert Kabeljauw, je hebt sjans.

OPA: *(op enigszins verformfaaid)* Trees, Treeeeeees. *(ziet dan G.)*
Nou breekt me de klomp. Govert Kabeljauw. . !

GOVERT: De ouwe Hoek!

OPA: Wat doe jij hier in vredesnaam? Na al die jaren van haat en nijd kom je hier zomaar binnenvallen?

GOVERT: Ja, dat is een lang verhaal. En om een langverhaal kort te maken, wij worden familie van elkaar.

OPA: Wij worden wat!?

GOVERT: Familie van elkaar. Jouw kleinzoon Pieter en onze Stientje hebben ja verkering en willen gaan trouwen ja.

OPA: Wát zeg je me nou? En vind jij dat goed?

GOVERT: Waarom niet ja? Op jouw kleinzoon valt ja niets aan te merken ja. En als ze ja gelukkig met elkaar worden kan het mij ja niets schelen. En aan die Hoekse en Kabeljauwse twisten moeten maar eens een eind komen, dat heeft ja lang genoeg geduurd.

OPA: Ik ben het volkomen met je eens. Geef me de vijf.

GOVERT: En dat ons nageslacht gelukkig mag worden.

OPA: Ik hoop het met je. Maar je vrouw, Govert. Wat vindt die ervan? Ik wil je vrouw niet afkraken, want het is tenslotte jouw vrouw nietwaar.

GOVERT: Ja, zo heeft ieder huisje zijn kruisje ja.

OPA: Wat vindt zij ervan?

GOVERT: Ze is er steil op tegen. Dat is één ding dat zeker is.

OPA: Je moet nu maar eens laten zien dat jij de baas in huis bent. Laat je maar eens gelden.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto